

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

จักรราชเป็นเวทีแรก

นายพรชัย วั่งคำแหง และเพื่อนๆ แรงงานไทยในเกาหลีใต้ น้อมถวายทองคำ ๓ บาท ดอลลาร์ ๕๐ ดอลลาร์ เงินไทย ๑๕๐ บาท เอ้า สาธุเสี่ย (สาธุ) เขาอยู่เมืองนอกเขายังรู้ พ่อรู้แม่เขาเห็นไหม ยังอุตสาหะส่งมาๆ (ทางอเมริกันมนตรีพระไปรับผ้าป่าช่วยชาติเป็นครั้งที่สอง) เขาก็อยากทำบุญเพื่อชาติของตน เป็นครั้งที่สองแล้วนี่

สรูปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๓๐ เมื่อก่อนนี้รวมทั้งวัน ซึ่งเป็นวันรวมพระกรรมฐาน ประชุมกรรมฐานเราพร้อมกับประชาชน มารวมกันเมื่อก่อนนี้ ผลแห่งการบำเพ็ญเมื่อก่อนนี้ ทองคำได้ ๔๒ กิโล ๕๒ บาท ๘ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๙,๙๖๐ ดอลลาร์ ทองคำที่ได้หลังจาก มอบแล้วเวลานี้ ซึ่งเราจะมอบคราวต่อไปนี้ เวลานี้ได้แล้ว ๘๑๙ กิโล ๔๘ บาท ๙๖ สตางค์ ยังขาดอยู่ ๒๑๘ กิโล จะครบจำนวน ๑,๐๓๗ กิโล ดอลลาร์ได้แล้ว ๒๙๐,๙๖๗ ดอลลาร์ รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็น ๘,๕๕๔ กิโลครึ่ง ยังขาด อยู่อีก ๑,๔๕๕ กิโลครึ่งจะครบ ๑๐ ตัน ดอลลาร์ที่ได้แล้วทั้งหมด ๘,๕๙๐,๙๖๗ ดอลลาร์ ยัง ขาดอยู่อีก ๑,๔๐๙,๐๓๓ ดอลลาร์จะครบ ๑๐ ล้านดอลลาร์ เมื่อก่อนนี้เงินสดได้ ๓,๓๐๑,๐๙๒ บาท

(ผู้กำกับฯ อ่านรายการรับผ้าป่าช่วยชาติตามจังหวัดต่างๆ มีวัดป่าจักรราช อ.จักรราช นครราชสีมา วันที่ ๓๑ ธันวา รวมอยู่ด้วย) นี่ที่จะได้กลับไปวัดป่าจักรราชก็มีวันนี้ละวันที่ ๓๑ ตั้งแต่จากมาแล้วไม่ได้ไปอีกเลย พอขึ้นมาจากกรุงเทพก็มาจำพรรษาที่นั่นเลย พอออก พรรษาแล้วมาจนกระทั่งปานนี้ไม่ได้กลับไปอีก ปี ๒๔๘๒ หรือ ๒๔๘๓ น้ำ จนกระทั่ง ปานนี้ ๒๔๘๓ หรือไฉน จนกระทั่งปานนี้ วันนี้แหละวันที่ว่านี่ถึงจะย้อนกลับไปที่จักรราช ไป เทศน์ที่นั่น จักรราชนี่ก็เป็นวัดที่ทรงบุญทรงคุณต่อเรามาก เร่งความเพียรที่นั่น เอากัน หนักเหมือนกัน พรรษา ๘ จำพรรษาที่นั่น ออกจากกรุงเทพเรียกว่าขึ้นเวที จักรราชเป็นเวที แรกแหละ หนักมากอยู่นะไม่ใช่เล่น พอจากนั้นมาที่นี้ก็เรื่อยเลย เรื่องทำงานหนักในการฆ่า กิเลส

เพราะฉะนั้นพูดจึงไม่จิตไม่จาง พูดเผ็ดๆ ร้อนๆ มีรสมีชาติในหัวใจตลอดไป ความ หนักในเรื่องความเพียรของตัวเองนี้ ตั้งแต่เริ่มพรรษา ๘ ที่หนัก หนักจนกระทั่งถึงที่ว่า ๙ ปีเต็ม คราวนี้จะได้อ่อนไปจักรราชอีก ฉลองบุญฉลองคุณของเขา วัดหนองผือก็เหมือนกัน

ได้เลี้ยงดูพระเถระจำนวนมากมาตลอดที่พ่อแม่ครูจารย์อยู่นั้น คิดดูเราตัดสินใจลงไป แล้วแต่ยังไม่ได้พูด ปลงใจแล้วตั้งหน้าจะไปจำพรรษาที่ถ้ำวาริชภูมิ พอไปก็มีโยมแก่เคยไป วัดหนองผืออยู่โดยสม่ำเสมอ วันนั้นแก่ทราบ หรือยังไ้เราก็ทราบไม่ได้ แก่ขึ้นไปหาเราบน ถ้ำ เราไปกับท่านเพียงจะไปจำพรรษาที่นั่น

ลงมาจากวัดดอยธรรมเจดีย์ก็ลงมาวัดสุทธาวาส ท่านเพียงมาด้วยกัน จากนั้นก็ไปด้วยกันจะไปจำพรรษาที่นั่น เขาก็ไปเล่าสภาพของวัดป่าหนองผือให้ฟัง โอ้ย สลดสังเวชนะ ว่าวัดร้างนั้นนะที่มันสะดุดแรง แต่ก่อนวัดหนองผือนี้เหลืองอร่าม พระเถระเต็มวัดตลอด มีพ่อแม่ครูจารย์เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร พอท่านล่วงไปแล้วเวลานี้เหมือนวัดร้าง ยังเหลืออยู่พระ หลวงตาสองสามองค์ เราสะดุดใจอย่างแรง ไม่ถามไม่ตอบเลยพอแก่พูดอย่างนั้น แก่ก็เล่า ธรรมดา แก่ไม่รู้ว่าเราเอาจริงเอาจังกับอะไร ไปสะดุดเราอย่างไรบ้าง แกล้งไปแล้วก็ พิจารณาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ถึงบุญถึงคุณของบ้านหนองผือ เวลานี้จะกลายเป็นวัดร้างยังงี้ กันนี้

ตัดสินใจ พอตอนเช้าตื่นขึ้น ฉันเสร็จแล้ว ไป กลับหนองผือ เอ้า จะกลับไปไหนอีก ท่านเพียง นิสสัยอย่างนั้น กลับไปยังไงอีก ไม่ได้ยินหรือเมื่อวานนี้เฒ่าทิดผานมาเล่าให้ฟัง นั้นนะ เขาว่ายังไงบ้าง ก็เข้าใจทันทีเพราะนั่งอยู่ด้วยกันในถ้ำ นี่แหละเหตุที่จะได้กลับไป ตัดสินใจกลับไป จวนเข้าพรรษา พอไปถึงหนองผือเป็นวันเดือน ๘ ขึ้น ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำก็ ประชุมเข้าพรรษา พระมีสองสามองค์แก่ๆ จริงๆ พอเราเข้าไปนั้นแล้วเรื่องกระจายออกไป ข้างนอก พระเถระหลังไหลเข้าไป ปีนันจำพรรษาร่วม ๓๐ นะ ไล่เลยกับปีพ่อแม่ครูจารย์อยู่ ๓๐ กว่า ส่วนมากจะอยู่ใน ๓๕-๓๖ เราไปปีนั้นย้อนกลับมาอีกแน่นหนามั่นคง ดูเหมือน ๒๘ หรือ ๒๙ องค์ ที่หนองผือ ที่ย้อนไปจักราช ก็คือจักราชเป็นเวทีกแรกที่เรารื่น หน้ากอยู่ ตรงนั้น นี่ก็หนองผือนั้นละถึงกลับมาสนองคุณหนองผือ ค็นไปจำพรรษานั้นปีหนึ่ง

ส่วนวัดดอยธรรมเจดีย์ เราขึ้นเราลงอยู่เรื่อยเป็นประจำ ไม่มีจิตนะ วัดดอยธรรมเจดีย์ไม่จิตเลย แต่ก่อนเรามาถึงปีแล้วขึ้นไปข้างบนเลย แต่เวลานี้ขึ้นลำบากลำบากเลยไม่ ขึ้น ไปบ่อยๆ หากไม่ขึ้น

เมื่อวานนี้เทศน์ก็เพื่อให้พระได้คิดเครื่องเตือนใจ เราเทศน์แบ่งภาคทั้งสองภาค ประชาชนก็ให้เข้าอกเข้าใจเรื่องศีลเรื่องธรรม เรื่องศาสนา พระเถระก็ให้เข้าใจในภาค ภาวนาเรื่องมรรคเรื่องผล นิพพาน เป็นการเตือนสติ เทศน์อยู่เป็นเวลาชั่วโมง ๑๒ นาที หนักมากเมื่อวานนี้ นี่ที่ว่าเป็นความจำเป็นๆ อย่างเป็นทางการหมดตลอดตั้งแต่ไปเลย ก็ อย่างนั้นแหละ เราต้องเป็นผู้ทำหน้าที่เอง คนอื่นทำแทนไม่ได้ มันเรื่องบุญเรื่องกรรม เรื่อง

หน้าที่การงานของใครของเรา ต้องทำไปตามนั้น หนัก ทุกข์ลำบากขนาดไหนต้องทนเอาตามเหตุการณ์ที่ได้กำหนดตายตัวไว้แล้ว

ทองคำเราก็แน่ใจเลยว่าต้องได้ ๑,๐๓๗ กิโลไม่สงสัย เพราะฉะนั้นเวลาไปกรุงเทพฯ คราวนี้จึงจะหมุนใหญ่เลย รีบรวบรวมให้รู้ชัดเจน ให้สมกับที่เราได้สั่งเสียอย่างเด็ดอย่างขาดไว้กับโรงหลอมเขา เขาจะพยายามเอาให้ได้ให้พอ เวลานี้ทองคำขาดสต็อกเขาวางั้นขาดก็ไปหามาให้เต็มที่ เขารับรองว่าได้ เราเป็นคนสั่งให้ได้เท่านั้น คือถ้าเป็นคำพูดของเราเข้าโรงหลอม เขาจะจัดตามร้อยเปอร์เซ็นต์เลย อะไรๆ ต้องมายุติที่เรา ถ้าเราสั่งไปแล้วก็ตายตัวไม่เคลื่อนคลาดแหละ ตายใจด้วย อันนี้โรงหลอมก็สั่งไปเรียบร้อยแล้ว ว่าทัน ๓๗ กิโล

งานทองคำ ๑๐ ตันนี้อย่างช้าที่สุดต้อง ๒๕๔๗ แต่เราจะไม่ให้ถึง ๔๗ เต็มนะ จะอยู่ในย่านกลาง คือคราวนี้มอบแล้วทองคำจะลดลง ที่ขาดจะมีจำนวนน้อยลง เรากะว่าจะมอบ ๒ ครั้ง คือพอมอบนี้แล้วมันน่าจะไม่ถึงตัน ที่ขาดอยู่นะ เรากะว่ามอบ ๒ ครั้ง เช่นครั้งละ ๔๐๐ หรือ ๕๐๐ อะไรแล้วก็พอ เพราะครั้งต่อไปมันไม่รุนแรงเหมือนครั้งนี้ ครั้งนี้เป็นงานของชาติเต็มเม็ดเต็มหน่วยร้อยเปอร์เซ็นต์ เกี่ยวกับเรื่องการทอดกฐินผลประโยชน์จึงต้องมากกว่ากัน เราจึงเน้นหนักตรงนี้ๆ จากนั้นก็ธรรมดา

ส่วนการเทศนาว่าการนั้น ไม่ว่าจะนอกโครงการในโครงการ เราจะเทศน์ตามธาตุตามอัธยาศัย เราจะไม่ไปตามโครงการ เขานิมนต์ในโครงการเราก็ถือเป็นธรรมดาเหมือนกัน หมด ควรที่จะไปได้เราก็ไป นอกโครงการก็เหมือนกัน ควรที่จะไปเทศน์ได้เราก็ไป ไม่ควรเราก็ไม่ไป เพราะเราประกาศไว้เรียบร้อยแล้ว สิ้นเดือนธันวาคมเป็นเดือนยุติจากโครงการกับเราที่ถูกบังคับให้ไปเทศน์ในที่ต่างๆ นั้นปิดออกแล้ว ให้เป็นอัธยาศัยขึ้นแทน ตามธาตุตามอัธยาศัยของเรา เรื่องเทศน์เดี๋ยวนี้รู้สึกว่ายิ่งมากขึ้น เราว่าจะลดจะงดเท่าไร การเทศน์ยิ่งมากขึ้นๆ มากก็ตามมันอยู่กับเราจะว่าไง ผู้เทศน์ก็คือเรา เราต้องสังเกตเราเอง

วันที่ ๒๓ ที่เทศน์พุทธมณฑล อันนี้ฟ้าหญิงก็นิมนต์เปรยๆ มาหาวันที่ว่างของเดือนพฤศจิกายน วันไหนเราว่างอะไรๆ ถ้ามมา ถ้าวางตรงไหนก็อยากจะนิมนต์ตรงนั้น ไปเทศน์ที่พุทธมณฑล พระก็มาเล่าให้เราฟัง เรบอกเดือนนี้ให้ปิดหมดเลย บอกไม่ว่าง ว่างั้นเลย ปิดหมดไม่บอกวันไหนว่างไม่ว่าง บอกไปเดือนนี้ไม่ว่าง เพราะฉะนั้นถึงหยุดไป เดือนธันวาคมเราจะมาอีก คราวนี้เลยมานิมนต์ วันไหนว่างในระยะที่ท่านไปเดือนธันวาคมนี้ ว่างวันไหนๆ คือท่านมานิมนต์ไว้แล้ว ท่านขอไว้ขอให้มวันว่างตอนเดือนธันวาคม เพราะฉะนั้นพอว่าเราจะไปเดือนธันวาคม ท่านว่างวันไหน ก็คือวันที่ท่านขอไว้แล้วเป็นวันไหนนะ ความหมายว่างั้น

พระก็มาถามเรา เราก็อ้างวันที่ ๒๓ นั้นแหละ ก็จะไปเทศน์ที่พุทธมณฑลวันที่ ๒๓ ปลุกดันโพธิ์ คนก็คงจะมามากอยู่ เราเคยไปเทศน์พุทธมณฑลหนหนึ่งเหมือนกัน คนก็ไม่มากนัก ถ้าเราจะเทียบในที่ทั้งหลาย ดีไม่ดีพุทธมณฑลสู้ข้างนอกไม่ได้ เพราะเป็นเมืองใหญ่ ไม่มีอะไรแล้วนะ วันนี้อ่าให้เทศน์อะไรมากนัก เหนื่อย

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่
www.Luangta.com หรือ *www.Luangta.or.th*